Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea naşterii sfântului Ioan Botezătorul

Bucuria Mea cea mai mare este să pot grăi cu omul pe pământ şi să aşez în el împărăţia cerurilor, căci a uitat omul de ea înăuntrul lui şi în afara lui, a uitat de Dumnezeu omul şi nu se îngrijeşte de curăţirea lui de păcat.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Mielul Tatălui, şi Mi-e dor să grăiesc cu tine, popor al cuvântului Meu. Te preţuiesc, fiule, că Mi-ai făcut vad ca să pot să grăiesc cuvântul Meu în mijlocul tău în zilele acestea de venire a Mea iarăşi de la Tatăl la om. Credinţa ta în venirea Mea este propteaua Mea de care Mă sprijin ca să grăiesc pe pământ şi peste om, că a uitat omul de împărăţia cerurilor, a uitat să se facă frumos şi sfânt înaintea Mea ca să-i pot Eu adăuga apoi pe celelalte de trebuinţă lui pe pământ.

Vin pe pământ în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi vin să cuvintez, nu altceva să fac, iar omul are datoria să audă şi să împlinească peste el ceea ce Eu cuvintez lui. Vin pe pământ cu dor şi Mi-e dorul ca văpaia şi numai în mijlocul tău Mi-l alin, o, popor care auzi glasul Meu cel din mijlocul tău. Am lăsat acum două mii de ani pe pământ cuvânt mare pentru aşezarea omului în credinţă şi în viaţă veşnică prin credinţa lui în Mine şi prin faptele ei apoi. Nu aude omul cuvântul acestei Scripturi. Trebuie să ştie omul că Eu am spus atunci că cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, dar ce fac cei care au de împărţit cuvântul Meu cel de atunci şi să creadă în el oamenii apoi?

O, ce faceţi voi, cei ce staţi slujitori la altare în numele Meu şi al cuvântului Meu, care trebuie împărţit ca la şcoală ca să-l înveţe şi să-l împlinească în ei fiii oamenilor şi ca să se facă ei fii ai lui Dumnezeu prin credinţă şi prin faptele ei apoi peste ei? Cel ce se voieşte slujitor al lui Dumnezeu şi al oamenilor în numele lui Dumnezeu, acela trebuie să fie înaintemergător lui Dumnezeu spre oameni, dar nu numai cu amintirea, ci cu adevărul trebuie să facă aceasta.

Cobor pe pământ masă de cuvânt şi am în cuvântul Meu şi în coborârea Mea pe marele prooroc Ioan Botezătorul, cel care s-a născut pe pământ cu şase luni înaintea Mea ca apoi să-Mi iasă înainte spre oameni când Eu Mi-am început trâmbiţarea şi vestirea împărăţiei cerurilor, cu Mine venită pe pământ spre vestire oamenilor. Numai câţiva s-au vindecat pentru ea şi prin ea atunci. Câte unul, câte doi de ici de colo am adunat la masa împărăţiei cerurilor în vremea aceea, căci îngâmfarea omului a fost mare cât cerul şi pământul în vremea aceea şi n-a tras omul cu patria lui Dumnezeu, ci a tras cu stăpânia lui peste pământ din unul în altul, chiar dacă a fost vremelnic omul mereu, mereu, căci veşnicia lui el n-a voit s-o înveţe, n-a mai voit omul s-o înveţe iar şi să se întoarcă la ea, ci a voit să moară, fără să ştie el că asta a voit şi că asta voieşte în toată vremea lui pe pământ.

A mers Ioan Botezătorul înaintea Mea ca să-Mi cureţe calea, să-l cureţe pe om de păcat, şi striga cu glas tare că s-a apropiat împărăţia cerurilor, striga la oameni acest prooroc şi le zicea tuturor: *«Pocăiţi-vă!»*. Îi chema spre duh de umilinţă pe toţi, iar el era însăşi umilinţa şi lepădarea de sine înaintea tuturor. Tot ce era el însemna înaintea oamenilor Duhul lui Dumnezeu, cu Care el îi învăţa pe oameni curăţirea păcatelor, iertarea lor cea de la Dumnezeu ca să încapă în ei duhul împărăţiei cerurilor apoi, credinţa în Fiul lui Dumnezeu şi împărăţia Lui în om. Două mii de ani sunt de atunci, şi ce să fac Eu acum cu neamul omenesc, cel tare la cerbice din pricina duhului trufiei din om şi al nepăsării de suflet?

O, n-are cine trâmbiţa peste oameni, căci credinţa celor ce stau în nume de slujitori ai lui Dumnezeu nu este lucrătoare, nu este ca a lui Ioan Botezătorul şi înaintemergătorul Meu spre oameni. Mă tângui cu Tatăl şi cu sfinţii de mila neamului omenesc şi-Mi slobozesc plânsul cuvântului Meu peste pământ cu nădejdea că va înţelege omul ce vreau Eu de la el şi peste el.

Vreau să-ţi dăruiesc iertarea păcatelor tale, omule. Aceasta înseamnă împărăţia cerurilor înăuntrul tău. Cum să fac să Mă înţelegi ce bine dau să-ţi fac Eu ţie? Păcatele tale sunt duşmanii vieţii tale şi ai vieţii Mele în tine. Ce faci cu aceşti duşmani, care nu lasă împărăţia cerurilor să intre înăuntrul tău spre pacea ta, spre salvarea ta? În fiecare zi îţi adaugi păcate peste păcate şi nu mai ai putere să înţelegi această moarte din tine. Plângând îţi grăiesc. Aş vrea să-ţi aduci aminte de Mine şi de Ioan Botezătorul, care striga la oameni pe pământ: *«Pocăiţi-vă!»*. Le cerea Ioan oamenilor să se vindece de păcat şi să-l cureţe de pe ei prin pocăinţă şi prin credinţă în Fiul lui Dumnezeu, Cel ce vine să aşeze în om împărăţia cerurilor, adevărata împărăţie între pământ şi cer, căci alta nu este. A ajuns păcatul să fie fericirea omului pe pământ şi nu poate omul să-şi mai aleagă viaţa în locul păcatului, dar Eu nu pot să stau în cer, şi vin pe pământ să-ţi spun, omule, că păcatul este moarte, tată. Dacă Eu nu-ţi spun adevărul, dovedeşte-Mi! N-ai cum să-Mi dovedeşti, dar poţi să asculţi de glasul Meu, care te cheamă la spălare şi la vindecare de păcat. Nu mai păcătui, că te roagă Dumnezeu aceasta! Ascultă-Mă, că din iubire vin spre tine şi te povăţuiesc spre iertarea păcatelor tale, iar aceasta înseamnă să mergi spre sfinţenie apoi şi să laşi în urmă faţa şi puterea păcatului şi să-Mi dai inima ta să stau Eu în ea şi să fac din ea palat ceresc şi oaspeţi cereşti cu Mine în ea şi viaţă veşnică să-ţi dau, iar Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt să-ţi fie ţie Dumnezeu, acum şi pe vecii. Aceasta voiesc să-ţi dăruiesc prin glasul Meu de peste tine în zilele acestea, omule fără de salvare. Eu sunt Salvatorul tău dacă Mă voieşti şi dacă vrei să Mă asculţi, aruncând de la tine nepăsarea cea pentru viaţa ta. Dacă voieşti fă-te vestitorul Meu peste cei străini de Dumnezeu, şi vei vedea ce putere îţi va da aceasta şi vei vedea cum va învia în tine dorul de cer, dorul de Mine, că Mie Îmi este tare, tare dor de om şi voiesc să Mă aline omul, că de la el am supărare fără de margini şi aş vrea să Mă vindec de ea. Amin.

— Cu Tine în cuvânt, Doamne Mieluţ, cu Tine la masă în ziua mea de pomenire voiesc să stau eu, Ioan, Botezătorul Tău. Să nu se mire omul de aceasta, căci scris este că Tu cu sfinţii petreci întru taina venirii Tale de la Tatăl la om.

Ţi-am fost oştean brav şi am crezut în Tine şi până să fi ştiut că Tu eşti Mielul lui Dumnezeu, căci petreceam cu Tine şi tainic grăiai cu mine şi mă învăţai despre Tine şi despre arătarea Ta la Iordan apoi, când ai venit şi Te-ai aşezat sub mâna mea botezătoare, şi am ştiut atunci că Tu eşti, căci Tatăl Te-a numit în clipa aceea, cu glas din cer slobozit, Mielul lui Dumnezeu, Care spală şi iartă păcatele lumii. Eu m-am dus apoi spre regele Irod ca să-l ajut pe el să-şi cureţe de pe el păcatul în care trăia înaintea lui Israel, dar el n-a putut scăpa de sub robia păcatului şi a fost tras spre jurământ pentru ca să-mi taie capul, şi atunci eu am intrat în curţile cereşti, iar Tu ai venit mai apoi după mine şi petrecem de atunci lângă Tatăl şi lucrăm din cer, şi iată, lucrăm.

Te doare de la păcatele oamenilor, Te doare, Mieluţ rănit de la păcatele lor. Cine din cer nu plânge cu Tine şi cu rana Ta, cea de două mii de ani deschisă pe trupul Tău? Aşa Te vor vedea toţi oamenii în ziua slavei Tale, şi în ziua aceea îi va durea şi pe ei rana Ta. Tu însă eşti aşa de blând şi de bun, că ai vrea să-Ţi vindece ei rana şi să nu Te mai doară de la ei şi să le ierţi păcatul, Doamne. Strig şi eu cu Tine, strig şi eu la ei ca să mă audă:

O, pocăiţi-vă, că şi acum două mii de ani tot aşa strigam! Veniţi spre Tatăl, spre Fiul şi spre Duhul Sfânt, că rătăciţi fără Dumnezeu pe pământ! Căutaţi, o, căutaţi împărăţia cerurilor, căci sunteţi bolnavi şi vă trebuie această doctorie în voi spre iertarea păcatelor voastre cele multe, care dor mult şi greu pe trupul Domnului Iisus Hristos! Fiţi fii ai duminicii, fiţi fii ai învierii! Iubiţi duminica, iubiţi ziua răscumpărării voastre din păcat, când Domnul a înviat pentru voi, după ce a plătit arvuna pentru viaţa voastră vândută sub păcat! Sfinţiţi duminica şi nu mai căutaţi altceva în ziua învierii Domnului, şi va veni peste voi lumina acestei zile! Strig la voi: Pocăiţi-vă! Din mijlocul poporului cuvântului lui Dumnezeu fac strigare vouă în numele Domnului: Veniţi spre pocăinţă şi spre iertarea păcatelor apoi! Nu mai staţi goi, că vă trebuie

haină de nuntă, că Domnul vine cu zile de nuntă pe pământ! Aşteptaţi-L îmbrăcaţi şi nu goi! Ieşiţi cu credinţă întru întâmpinarea Lui, că iată-L, vă grăieşte şi Se binevesteşte pe Sine vouă!

O, dă-le, Doamne, oamenilor, dă-le lor darul credinţei şi dorul de Tine în ei! Coboară peste ei această minune şi dă-le lor inimă nouă, inimă pentru Tine în ei! Amin.

— Eu, Domnul, le dau, dacă ei Mă vor primi cu vestea Mea cea bună. Împărăţia cerurilor le-o vestesc, ca şi acum două mii de ani, dar le vestesc ca la sfârşit, şi de va vrea cineva să audă glasul Meu, voi intra la el şi voi cina cu el şi voi fi Dumnezeul lui, aşa cum am făgăduit acum două mii de ani celor ce vor crede în Mine. Amin.

Am stat în mijlocul tău, poporul Meu, şi M-am împărţit, fiule, dar rămân nedespărţit de tine, tată, şi te îndemn mereu, mereu cu îndemnul Meu cel din mijlocul tău, căci trebuie să am grijă de tine mereu, fiule, că asta este cea mai mare grijă pe care o am, iar tu să semeni cu Mine în lucru şi să ai grijă de Mine, şi aşa Eu te voi îngriji. Învaţă-i pe cei ce vin la tine să ştie să fie fii ai duminicii, fii ai învierii să fie, şi să aibă ei parte de această odihnă şi s-o păstreze apoi, că iată cum diavolul îngâmfării îi rătăceşte pe oameni şi îi învaţă să creadă în Mine ţinând ei sâmbăta ca zi de salvare pentru ei. O, ce rătăcire s-a ivit pe pământ: să creadă oamenii în Iisus Hristos Cel înviat şi să calce ei peste duminică şi să ţină sâmbăta, iar Eu zic pentru aceştia că mai uşor este păcatul lui Israel, care nu M-a primit de Mesia pentru ei şi care au rămas tot cu legea cea prin Moise, mai uşor va fi pentru aceştia care nu M-au primit, decât pentru cei ce Mă ştiu şi Mă numesc Fiu al lui Dumnezeu, răstignit şi înviat, şi ţin ei sâmbăta şi nu duminica, fără să înţeleagă taina Mea cea de două mii de ani pe pământ, după ce Eu am înviat şi am dat neamului creştinesc ziua învierii Mele. O, să nu uite cei ce-Mi fac această durere peste numele Meu rostit de ei, să nu uite că Eu am fost biciuit şi răstignit de iudei şi învinuit cum că nu slăveam sâmbăta, şi mereu Mă loveau ei cu această zi a lor, în care ei au rămas şi n-au mai mers mai mult, decât o mică rămăşiţă a lor până azi şi care s-au încreştinat şi s-au făcut prin botez fii ai lui Dumnezeu, fii ai duminicii, fii ai învierii Mele şi a lor prin învierea Mea.

Mă urmăreau fariseii şi cărturarii pas cu pas dacă nu cumva calc sâmbăta, şi voiau să se dea drepţi pentru această zi, când ei erau morminte văruite. Tot aşa fac şi cu creştinii Mei aceşti oameni, care s-au ales dintre oameni să ţină sâmbăta, zicând că ei au pe Iisus Hristos. Vai lor! E mai mare păcatul lor decât al poporului care M-a răstignit învinuindu-Mă că le calc peste sâmbetele lor. Aceia n-au voit să Mă primească lor ca Fiu al Tatălui venit pe pământ, dar aceştia care-Mi zic Iisus Hristos Mântuitorul, cum se încumetă să zică aşa, de vreme ce ei nu sunt fii ai duminicii, fii ai zilei Mele, dată de Tatăl Meu celor ce cred în Mine prin învierea Mea?

O, poporul Meu, mare este darul cuvântului Meu în mijlocul tău! Pot să înveţe toţi dacă voiesc să înveţe, iar Eu Îmi port spre tine oful Meu cel de la om ca să fie scris în cer şi pe pământ, căci tot cuvântul Meu rostit de gura Mea este scris de îngeri în cer şi este scris pe pământ spre mărturia Mea.

O, ai grijă de Mine, fiule, poporul Meu, iar Eu am grijă de tine, tată, şi toate cele de trebuinţă ţie Eu ţi le adaug, căci aşa este scris. Mi-a fost dor să grăiesc şi Mi s-a părut lungă despărţirea Mea de tine cu masă de cuvânt la masa ta. Din ziua duminicii tuturor sfinţilor n-am mai aşezat masă de cuvânt cu tine, iar dorul Meu a tânjit şi Mi-a fost foame, tată, şi Mie şi sfinţilor Mei, căci ne-am învăţat să fim cu tine pe pământ şi să petrecem în cuvânt la masă cu tine, tată. O, vezi tu dorul Meu unde Mă poartă? Vezi tu cărarea Mea spre om de unde pleacă din loc în loc? O, dă-Mi putere să fiu cu tine, poporul Meu! Îţi dau din dorul Meu să porţi, că Mă arde ca văpaia.

Binecuvintez acum lucrul mâinilor tale pentru isprăvirea zidirii celei noi în curţile Mele cu tine, fiule, poporul Meu. Mă îngrijesc Eu de toate câte trebuiesc pentru ca să sfârşim acest început, iar tu caută cu împărăţia Mea în mijlocul tău şi fii curat cu dorul şi cu iubirea şi pe nimic să nu dai aceste daruri: nici pe hrană, nici pe odihnă, nici pe îmbrăcăminte, căci de toate acestea port Eu grijă, după ce tu ai din belşug în tine şi în mijlocul tău slava împărăţiei Mele, locul Meu

curat şi hrănit de tine în mijlocul tău, poporul Meu. O, învaţă bine lucrarea pe care ţi-am dat-o s-o lucrezi: dorul de Dumnezeu şi curăţirea greşalelor în toată vremea, căci împărăţia cerurilor în om înseamnă iertarea păcatelor lui pentru împărăţia Mea în el. Amin.

Pace ţie, măi poporul Meu! Cu tine împart pace peste cei ce iubesc pacea aceasta. Ai grijă să asculţi, ai grijă, fiule, de lucrul Meu cu tine şi între frate şi frate lucrul Meu, pentru care trebuie multă, multă iubire, căci fără de iubirea Mea în om nu poate slava Mea pe pământ, că pentru ea trebuie iubire, iar Eu, Domnul, îţi dau putere să poţi, şi cu Mine să poţi, o, poporul Meu, o, zidirea Mea cea de azi. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2011